

Ze sborových akcí

Po	05. 02.	16:30	schůzka křesťanské služby
Po	05. 02.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	06. 02.	14:30	koncert pro nejen starší věkem – M.Vilímeček–housle, V.Vilímeček–klavír (Kubelík, Mozart, Janáček, Paganini)
St	07. 02.	19:30	do 20:45; biblická hodina – 4. z cyklu přednášek o Janu Kalvínovi: O posvěcení a vyvolení
Čt	08. 02.	19:00	schůze staršovstva
Út	13. 02.	14:30	setkání nejen starších věkem
St	14. 02.	19:30	do 20:45; biblická hodina – 5. z cyklu přednášek o Janu Kalvínovi: O svaté, katolické církvi
Čt	15. 02.	19:30	schůzka střední generace: Jak čteme bibli? (Jasna Krupičková, Jakub Šilar a Jana Šarounová; diskuse)
Út	20. 02.	14:30	setkání nejen starších věkem
St	21. 02.	19:30	do 20:45; biblická hodina – 6. z cyklu přednášek o Janu Kalvínovi: O křtu a eucharistii
Út	27. 02.	14:30	setkání nejen starších věkem
St	28. 02.	10:00	divadélko pro děti – Žabák Valentýn (Buchty a loutky)
St	28. 02.	19:30	do 20:45; biblická hodina – 7. z cyklu přednášek o Janu Kalvínovi: O Kristově vládě a politické správě

Pastorační a úřední hodiny faráře a sborové sestry:

Farář: **pondělí a středa** 9.00–11.30; **čtvrtek** 18.00–19.00

Sborová sestra: **pondělí, úterý, čtvrtek** 8.00–12.00; **středa** 13.00–15.00

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří Matěj Cháb, Miloš Lešíkar, Petr Sláma, Jana Šarounová a Blanka Uličná. Jazykové korektury: Jana Šarounová a Vít Kremlíčka. Tiskovou verzi programem L^AT_EX₂ ϵ připravuje Jan Mach, internetovou Jan Šaroun. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangelnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Nepronajím**

Obsah

Vzdal ode mne šálení a lživé slovo, nedávej mi chudobu ani bohatství!	2
Na nic nebyl nárok	5
Téma: Biblické hodiny	8
O fondu Jaroslava Tajovského	10
Sborová solidarita III.	11
Na rohu První a Franklinovy mají otevřeno	14
a další články ...	

Vzdal ode mne šálení a lživé slovo, nedávej mi chudobu ani bohatství!

Kázání bratra profesora Pavla Filipiho 7.1.2007 na Vinohradech

Příslaví 30, 7–9

Čtení: Dt 8, 7–14

O dvě věci tě prosím; neodpírej mi je, dříve než umřu: Vzdal ode mne šálení a lživé slovo, nedávej mi chudobu ani bohatství! Opatřuj mě chlebem podle mé potřeby, tak abych přesycen neselhal a neřekl: „Kdo je Hospodin?“ ani abych z chudoby nekradl a nezneuctil jméno svého Boha.

Už je po Novém roce skoro týden. Kolik dobrých přání zaznělo, která jsme adresovali jeden druhému anebo i sami sobě. Ten člověk, jehož slova jsem právě četl – nevíme, kdo to byl, a je to jedno – má také svá přání. Ale formuluje je jako modlitbu, jako prosbu: *O dvě věci tě prosím. . .* Už to je k zamyšlení: přání jako modlitba. Když někomu něco přejeme – nebo sami sobě přejeme – tušíme, že výsledek není tak docela v našich rukách, a někdy vůbec ne. Něco snad pro to mohu udělat, aby se mé přání splnilo, ale jsou věci, které bych si přál nebo někomu přál, ale ony nejsou v mých silách. Ani „to zdravíčko“. Takže ten starověký modlitebník volí rovnou jinou adresu, kam směřuje své přání. Adresu všemohoucího Hospodina. A nám to navrhuje také.

On prosí o *dvě věci: vzdal ode mne šálení a lživé slovo, nedávej mi chudobu ani bohatství*. Dvě věci, pouhé dvě věci si přeje, pouhé dvě věci potřebuje, dvě věci mu postačí až do konce života. Říká: *neodpírej mi je, dříve než umřu*. Modlí se tu smrtelník, jeden z nás, kteří také víme, že jednou umřeme. Ty dvě věci, o něž prosí, mu mají vystačit na celý zbytek

života. Není to přání na jeden rok, je to přání na všechna léta, která ještě zbývají. On neví, kolik jich ještě bude, jako ani my nevíme, kolik jich ještě máme před sebou. Ale dejme se poučit starověkým modlitebníkem, co také je možno si pro budoucnost přát, zač prosit, oč se modlit. Pro zbytek tohoto pozemského života, tohoto smrtelného života. Ten modlitebník nehledí přes hranici své smrti, nehledí k věčnosti, on si přeje něco pro tento život, dokud žije a dýchá a prosí za to.

A co si přeje, za co prosí? Za *dvě věci*. Dvě věci pokládá za potřebné, za nezbytně potřebné, za životní minimum (a zároveň maximum), dvou věcí by nerad byl zbaven, dokud je ještě na světě. Pouhé dvě věci mu stačí pro celý zbytek dnů. Pouhé dvě věci. Kolik věcí si já představuji, že ještě potřebuji jako životní, doživotní minimum! A vy? Bez kolika byste se neobešli?

Pohledme, které to jsou. Zaprvé: *Vzdal ode mne šálení a lživé slovo*. Jak tomu máme rozumět? Jde o to, abych se já nedopouštěl falše a lži – nebo abych se sám nestal obětí falše a lži někoho jiného? Nejspíše obojí. Ta první stránka je krásně popsána v mojžíšském zákoně (Ex 23,1nn): „Nebudeš šířit falešnou pověst. . . , aby ses stal zlovolným svědkem. Nepřidáš se k většině, páchá-li zlo. . . “ Podobně v devátém přikázání Desatera: „Nepromluvíš křivé svědectví proti bližnímu svému. . . “ Ano, modlitebník prosí, aby nešířil falešné pověsti, aby se nestal křivým svědkem. Ale zároveň také – a to je ta druhá stránka: prosí, aby

se angažuje při pomoci bezdomovcům. Snaží se o krásu bohoslužeb. A ještě jedno přání vyslovila farářka Alison, nejen za sebe, ale z pověření svého sboru: stáli by prý o partnerství s některým sborem v Čechách. Alison má před očima příklad kvetoucí spolupráce sboru ČCE v Letohradě a sboru presbyterní církve v Annapolis, kde je farářem její manžel Bill

Hathaway. Dvakrát totéž se podaří jen stěží. Přesto myšlenka partnerství Vinohrad a Baltimore stojí za úvahu. Angličtináři se o jejich sboru dozvědí více na www.firstfranklin.org. Last but not least: z kostela jsme druhou lednovou neděli neodešli hladoví, ale po vynikajícím guláši křesťanské služby.

ps

Z jednání staršovstva

Staršovstvo na své pravidelné schůzi 11. 1. 2007 :

- přivítalo sestry Coufalovou, Fučíkovskou, Chábovou a Raisovou z křesťanské služby a hovořilo s nimi o činnosti v r. 2006, poděkovalo všem v křesťanské službě a povzbudilo je k pokračování v dobré práci;
- stanovilo termín konání výročního sborového shromáždění, při kterém proběhne rovněž volba E. Čaškové novou farářkou našeho sboru, na neděli 25. 3. 2007;

– jmenovalo na návrh hospodářské komise inventarizační komisi k inventuře majetku a dokladů ve složení J. Šaroun – předseda, J. Filipi, P. Coufal a J. Fučíkovská – členové na dvouleté období;

– rozhodlo o vypsání archové sbírky pro Fond Jaroslava Tajovského na období 4. 2. – 25. 3. 2007. Jde o interní fond synodní rady pro podporu rodin s dětmi v pěstounské péči.

es

Adopce na dálku[®] 2006 – poděkování

V uplynulém roce 2006 jsme nasbírali 19 850 Kč, což je o necelé 3 000 víc než v roce 2005. Velký dík patří manželům Evě a Pavlovi Filipiovým, kteří znovu sponzorovali Kalpanu na celý školní rok. Zdena Novotná zase spolu s dětmi zorganizovala prodej dárečků na vánočním trhu – z výtěžku nakoupí děti dárečky pro Kalpanu. Dík patří samozřejmě i Jasně Krupičkové, která pro tuto akci věnovala své výrobky, i Janě Melicharové a Martini Zikmundovi, kteří ochotně a rádi po-

máhají s korespondencí. A především děkuji všem, kteří se připojili a pomohli tím Kalpaně i Georgovi ukončit další školní rok s pocitem, že se mohou po prázdninách do školy zase vrátit.

Archová sbírka na George a Kalpanu probíhá znovu po celý rok, arch je k dispozici ve sborové kanceláři. Všechny další informace můžete stále nacházet na nástěnce v 1. patře.

J. Fučíkovská

mecké služby Boží pro německé krajany, kteří zde zůstali, služba pro násilně vysídlené (vyhnané) německé krajany, žijící na druhé straně hranice, kteří nám věrně pomáhají s opravami kostelů, nikdy nekončící opravy kostelů, sociální služba ve státních ústavech (domovy důchodců, LDN, ústav pro mentálně posti-

žené), které tu v pohraničí zanechal minulý režim. To vše v prostředí, které je církvi nepřátelské a nepřejné.

Vaše pomoc nás dojala. Děkujeme za ni, jménem sboru i staršovstva. Modlete se za nás, abychom dál měli sílu sloužit, žili a přežili.

Pavel Kučera, farář

Na rohu První a Franklinovy mají otevřeno

Hostem sborové neděle 14. ledna 2007 byla farářka presbyterního sboru na rohu První a Franklinovy ulice v Baltimore (Maryland) Alison Halsey. Brilantně ji překládala Jana Melicharová. Alison vyprávěla o službě tohoto nejstaršího baltimorského sboru. K jeho charakteristickým rysům patří otevřenost menšinám. Ne zcela typicky, setkávají se zde černoši a běloši. Sbor je také otevřen ho-

mosexuálům. Aniž by prý měli teoreticky jasno o všech otázkách spojených s touto orientací, rozumějí biblickému svědectví o Boží lásce tak, že je sbor místem, kde mohou být lidé svobodně sami sebou před Boží tváří. V diskusní části pak několikrát zdůraznila, že tak jako v jiných sborech není ústředním tématem heterosexuality jeho členů, není ani homosexualita tím nejdůležitějším u nich. Sbor

se nestal obětí falešné pověsti a křivého svědectví. To obojí. Ale co to znamená: falešná pověst a křivé svědectví? Samozřejmě nás napadnou různé skandalizace, pomluvy, polopравdy, úlisné řeči, které se mezi lidmi šíří – dnes už masově, nejen od úst k ústům, ale od deníků k týdeníkům, od rozhlasu k televizi. Jenže jde také o něco ještě vážnějšího. Ty falešné řeči a falešná svědectví, ať bych je šířil sám, třeba i z kazatelny, anebo jim byl vystaven, jsou nebezpečné: Neboť nám vnucují falešný obraz života a světa. Navrhují nám, jak založit život, v co věřit, v co doufat, z čeho mít radost, čemu se vyhýbat, podle čeho se rozhodovat, k čemu vychovávat děti a co radit bližním. O to prosí ten starověký modlitebník: Pane Bože, nedopusť, abych podlehl klamnému obrazu o sobě, o druhých lidech, o světě, o Bohu – anebo dokonce abych takové falešné iluze šířil: o tom, že k doživotnímu štěstí a radosti vede cesta dravé bezohlednosti, velkých majeteků, ostrých loktů, vyceněných zubů a širokých ramen; o tom, že Boží svět patří těm, kdo v něm vládou největší mocí a mají nejlepší zbraně. vzdal to ode mne.

Vzdal to ode mne. Kdo takto prosí? Někdo, kdo ví, že to všechno, ta šalba a lež, jsou blízko, nikoli daleko. Že to všechno, ta šalba a lež, na něj dorážejí zblízka, dotírají na něj, vtírají se mu do mysli a do srdce, nabízejí se mu a podbízejí, že život v klamu může být i příjemnější, rozhodně však bezpečnější než holá pravda. Že ve lži se lépe ukryješ než v pravdě. Je to blízko, vidím to kolem sebe každodenně, slyším to z médií, která mě přesvědčují, že je to ta nejskutečnější „reality show“, je to svůdné... vzdal to pokušení ode mne, vzdal je od nás, Pane Bože, a dej nám slovo, jež „nelže a ne-

klame“, slovo pravdy, tvoje slovo, dej nám žít pod Božím slovem a být jeho pravdivými svědky. Pod slovem, jež ujišťuje, že svět, ve kterém žijí, je Božím stvořením, a tedy nepatří mocným, nepatří politikům a tajným službám ani hvězdám showbusinessu; a že život, který žijí, má svou nekonečnou hodnotu a cenu v tom, že Boží Syn i za mne šel na kříž. A že to platí o každém z mých bližních.

To je první prosba starověké modlitby. A teď ta druhá: *Nedávej mi chudobu ani bohatství.* Trochu náhlý přechod z duchovních výšin do materiální všednosti. Že si modlitebník nepřeje chudobu, to naprosto chápeme. Kdo by si to přál? Ale on neprosí ani o bohatství. A v dalším verši to zdůvodní: *Abych nasycen (zbohatnuv) neselhal (nezapřel, nezapomněl) a neřekl: Kdo je Hospodin?* Bohatství samo se může stát i požehnáním od Hospodina. Ale právě: Od Hospodina. Pokušení, jež číhá v bohatství, je v tom, že působí amnézii, ztrátu paměti, že se zapomene na to „od Hospodina“, nebo se to přímo popře. Jak jsme to slyšeli v prvním čtení? „Až se dosyta najíš a vystavíš si pěkné domy... až se ti rozmnoží skot a brav, až budeš mít hodně stříbra a zlata... jen ať se tvé srdce nevypíná, takže bys zapomněl na Hospodina...“ (Dt 8,12nn). A v této starověké modlitbě také: *Abych neřekl: Kdo je Hospodin?* V češtině slovo bohatství souvisí se slovem bůh. Člověk, který má boha-tství, jakoby měl boha. A jak daleko je odtud k představě, že on, který má bohatství, a tedy boha, je sám bůh? Že může jako bůh jednat, vládnout nad jinými lidmi, rozhodovat o jejich štěstí či neštěstí, o jejich osudech? *Kdo je Hospodin,* když ne já? Zde starověký modlitebník jen prosí, aby nebyl vystaven tomuto pokušení hrát

si na boho-rovného bohatého.

Ale prosí i o to, aby nebyl vystaven pokušení chudoby. *Abych z chudoby nekradl a nezneuctil jméno svého Boha.* Říká se, že chudoba cti netratí. Ale zde se praví, že může poškodit čest – Božího jména. Je to zajímavé: Jak bohatství, tak chudoba mohou být urážkou Hospodina. Kdy chudoba? Tehdy, když bych v nouzi zachování života svého a své rodiny podlehl pokušení sáhnout na majetek svých majetnějších bližních, buď přímo nebo nepřímo, jánošíkovsky. Znovu a znovu žasnou, jak je bible realistická, zemitá kniha. Chudoba dělá z lidí zloděje. Na tom nic nemění naše zkušenost, že ti, kdo u nás nejvíce kradou, nejsou chudí, nýbrž naopak ti nejbohatší z nás. Tuto zkušenost starověký modlitebník na mysli nemá. Možná, že ji také znal. Ale on prosí jen, aby nebyl vystaven pokušení krást z nouze, z potřeby dát najíst svým dětem.

Tentokrát však svou prosbu doplní i prosbou kladnou: *Opatřuj mě dostatečně chlebem.* Kraličtí překládají: „Živ mě pokrmem podle potřeby mé“. Co je dostatečnost mé potřeby? To je přece různé u různých lidí a v různých dobách. Někomu stačí k večeři chleba se sýrem, Čičanovi hrstka rýže, někdo neusne, když nemá maso, třetí má rád kaviár. Co opravdu potřebujeme? Také k tomuto zamyšlení nás vede starověká modlitba. Co je pro nás dostatečné? Jaké příjmy, jak vysokou penzi potřebujeme? Abychom měli na živobytí, to je samozřejmé. Ale také na činži, která roste a poroste. A nějakou zálohu na výdaje za pohřeb, abych nebyl na obtíž potomkům. A kdyby zbylo také občas na lístek do divadla nebo na koncert. . . Opatřuj mě dostatečně. . . Jak: dostatečně? To slovíčko

„dostatečně“ přeložili Kraličtí lépe: podle potřeby. Anebo také: Co se patří, co musí být. Cos mi určil k důstojnému životu. Modlitebník nepředepisuje Pánu Bohu, co a kolik toho má být, nechává to na něm. Živ mě pokrmem podle potřeby mé. Jako by říkal: Ty sám nejlépe víš, kolik činí má potřeba. Prosím, opatři mi ji, ale nedej mi klesnout pod její hranici, ale také prosím, nedávej mi raději příliš mnoho nad tuto hranici. Nauč mě žít z ruky do úst. Z tvé ruky.

Uvědomili jste si, že tu starověký modlitebník vyslovuje prosbu, kterou my denně říkáme v modlitbě Páně: Chléb náš vezdejší dej nám dnes? Chléb vezdejší, chléb každodenní (v dnešní češtině) dej nám dnes, každého dne. Ne méně, než dnes potřebujeme, ale žádný zbytečný nadnormativ nad dnešní potřebu; a zítra zase a každého dne. A slyšíme Ježíše: „Nedělejte si starosti o zítřek, zítřek bude mít své starosti“ (Mt 6,34). A ohledně případného nadnormativu slyšíme apoštola Pavla: Pracuj a vydělávej, „aby ses měl o co rozdělit s potřebnými“ (Ef 4,28).

Dvě věci žádá starověký modlitebník, dvě přání má, dvě prosby vysílá. Připojíme se k nim? Také toužíme, aby se nejen tento rok, aby se zbytek našeho života nezakládal na vtíravém klamu, nýbrž na pravdě Božího slova? Abychom po zbytek života nebyli vystaveni pokušení zapřít a znesvětit Boží jméno nadbytkem nebo chudobou? Abychom s důvěrou brali zavděk tím, co nám každodenně k životu dává?

Je-li toto naší touhou, pak máme ujistění našeho Pána Ježíše Krista: „Budete-li o něco prosit Otce v mém jménu, dá vám to“ (J 16,23).

*Děkujeme ti, Otče,
že se na tebe směje obracet jako tvé děti*

boženství ve dvou školách (Libštát, Semily) Další bohoslužby jsou v kazatelských stanicích Semily, Lomnice, Nová Paka a přes léto na Spálově. Kromě pravidelných sborových setkání sbor pořádá nepravidelné akce zvláště pro mládež, koncerty (benefiční na opravu luterského kostela) atd. . .

Sbor má v Libštátě faru a dva kostely; celkem i s kazatelskými stanicemi 5 objektů. Přes omezené prostředky na opravy se snaží o perspektivní investice do drobné údržby a středně rozsáhlých oprav. Další informace jsou k dispozici na stránkách sboru:

<http://libstat.evangelnet.cz/>

V tomto roce jsme oslavili 220 let od postavení staršího z našich kostelů, máme totiž ještě druhý, taktéž toleranční. Při té příležitosti jsme (s podporou obce) vydali propagační brožurku o našich kostelech. Taktéž jsme v tomto roce opravovali sborovou místnost (vnitřní omítka, ozáření cenného harmonia proti červotoči), Vámi darované peníze nám velmi pomohou i na úhradu nákladů s tím spojených.

Z dopisu bratra faráře Filipa Susy a bratra seniora Tomáše Matějovského sestavila jš

Aš

S hlubokou vděčností jsme přijali Váš dar na úhradu části našeho dluhu na PF za rok 2006. Děkujeme, že na nás takto myslíte a spolu nesete těžká břemena naší práce a služby.

Žijeme, sloužíme a věříme v pohraničí, s čímž je spojeno mnoho věcí, ve vnitrozemí se nevyskytujících: dvojjazyčná služba (jazyk bohoslužby se často řídí podle složení účastníků), pravidelné ně-

leno. O tomto usnesení bude br. Křenek vyrozuměn, jehož adresa zní: Kr. Vinohrady, Korunní tř. (Evang. modl.).

Milí vinohradští,

právě jste si přečetli několik vybraných bodů ze zápisu prvního staršovstva konaného 20. prosince 1921 u bratra Tučka ve Volyni. Už tehdy volyňští věděli o vinohradských a dovolávali se opory a pomoci v čase bouřlivého nadšení při zakládání vlastního českobratrského evangelického sboru. Nevím, zda a jakou cestou se tehdejší vzájemnost volyňských a vinohradských ubírala. Dnes je mou milou povinností v zastoupení volyňských po 85 letech poděkovat za pomoc – finanční příspěvek k uhrazení Personálního fondu.

Naše bratry a sestry při zakládání sboru provázelo zdolávání nejrůznějších překážek v podobě hledání vhodných prostor, jejich zařizování apod. I tady nás dnes ve Volyni provází jakási podobnost s minulostí. Pravda, sbor už dávno má svou vlastní budovu (od roku 1931), ale její stav je značně zchátralý. S příchodem nově zvoleného kazatele (po 35 letech, kdy byl sbor uprázdněn a administrován) se staršovstvo sboru rozhodlo uvést dům do pořádku tak, aby opět sloužil sborovým, celocírkevním i veřejným aktivitám. Naplňování tohoto rozhodnutí je náročné a vyčerpávající, ale ohlédnutí po téměř dvouletém úsilí nás naplňuje vděčností za odvahu víry k tomuto rozhodnutí. Radujeme se, že v několika již

obnovených místnostech máme opět zázemí pro setkávání v týdnu s mládeží a malými dětmi. Střední a starší generace se schází nad Bibli v rodinách sboru. Při bohoslužebných shromážděních bývá vedle zvěstování „dospělákům“ i tzv. slovo dětem a poté nedělní škola. Postupně se obnovuje setkávání při tzv. sborových nedělích (po bohoslužbách společný oběd + setkání s hostem, promítání fotek, vzdělávací program apod.). Katastr volyňského sboru je velmi rozsáhlý, bohoslužebné shromáždění v rodinách či návštěvy kazatele se konají v místech i 60km vzdálených od sídla sboru. V budově sboru se konají koncerty a volnočasové aktivity.

Zanedbaný dům se pomalu mění – od léta 2006 máme sborovou kuchyňku, v plánu je zrekonstruovat sborovou místnost, nově vybudovat farní byt (s možným nastěhováním na jaře 2007). Vzniká zde i prostor pro ubytování skupin mládeže, sociální zařízení a klubovna s tělocvičnou pro volný čas. Na dvoře bychom rádi zbudovali prostor pro komorní koncerty a divadelní představení.

Jsem rád, že Vám touto cestou mohu poděkovat za finanční příspěvek na úhradu Personálního fondu. Finance, které získáváme z různých zdrojů (především zvýšenou obětavostí) převážně vkládáme do obnovy domu.

Vypravíte-li se na Šumavu, nezapomeňte se zastavit v její bráně – u nás ve Volyni budete vítáni.

za volyňské Hynek Tkadleček,
kazatel sboru

Libštát

FS v Libštátě je vesnický sbor s rozlehlou diasporou. Centrum sborové práce je v sídle sboru, kde se konají bohoslužby

(průměrná účast 22), nedělní škola, biblické hodiny, mládež, starší a střední generace. Bratr farář Filip Susa vyučuje ná-

s žádostmi a prosbami ve jménu svého Syna, našeho Pána Ježíše Krista. Prosíme tě o moudrost tvého Ducha, abychom věděli, na čem opravdu záleží pro zbytek našeho života. Vzdal od nás náporů falešných pravd a uč

nás žít v pravdě tvého Slova.

Vzdal od nás pokušení bohatství i trýzeň chudoby.

A uč nás vděčnosti za to, co každý den z tvé ruky přijímáme.

Na nic nebyl nárok

Rozhovor s Boženou Coufalovou

Sedíme u sestry Coufalové, 18. ledna 2007 na Korunní 60, setkáváme se k několikrát odloženému rozhovoru. Na úvod zcela obligátní otázka: Odkud pocházíte a kde jste strávila dětství?

Celý život v Praze na Vinohradech. Jsem ročník 1929. Rodiče bydleli v Lublaňské, pak krátce na Žižkově. Nakonec se odstěhovali do bytu na Varšavské, kde teď žije můj starší syn Zdena s rodinou. Takže pořád na jednom místě.

Zde jste se poznali s vaším manželem?

Byl o tři roky starší a chodil do mládeže, později tam dokonce byl jako předseda. Já jsem tam také chodila. Scházeli jsme se vždy v neděli u vodárny, ve dvě hodiny. Pak jsme šli někde na výlet. Když bylo špatné počasí, šli jsme na faru. To bývalo výborné.

Mládež v době války?

Ano. Vlastně spíše dorost. Mládež byla rozdělená na dorost a sdružení. V dorostu po konfirmaci nás ale bylo málo, tak nás bratr farář Jerie pozval, abychom už chodili do mládeže, od 13 let. Výletů se účastnila mládež i dorost společně. Někdy nás bylo přes dvacet. Z lidí, které byste mohl znát, tam chodila například Dagmar Bružová. Mnozí se pak

z Prahy ztratili, dnes z nich nevím o ničem.

Odkud byl váš manžel?

Také z Prahy. Studoval konzervatoř. Jeho rodiče ale nechtěli jenom konzervatoř, proto dělal ještě matematiku. Krátce učil, ale pak ho vzali v roce 1951 na vojnu, k PTP. Tam si dost užil. Byl tam přes dva roky, také v uranových dolech. O tom by mohl vyprávět i Jiří Kadlec. Říkám si, jestli ten manželův „parkinson“ neměl původ právě tam. Zdravé to tam rozhodně nebylo. Brali jsme se v roce 1952, manžel byl tehdy ještě na vojně, protože by nás jinak zaměstnali každého jinde. Společně jsme zažádali a měli jsme jít do České Lípy, ale nakonec jsme skončili v Praze, manžel šel jako pomocný dělník do stavebnictví.

A potom?

Já jsem až do důchodu pracovala na poště Prahy 2 v hlavní pokladně. Mě nikde jinde nechtěli. Do důchodu jsem šla v třiapadesáti letech.

Vnímám vás jako aktivní pracovníci křesťanské služby.

No, to už dávno ne. S tím jsem začala až v důchodu. Na poště jsem mívala službu do devíti, desíti, někdy i jedenácti večer. To když někomu z děvčat chybělo

Doma nás ale bylo moc. Později (asi v roce 1982) se mladší syn Pavel odstěhoval na Slezskou ulici k manželovým rodičům a zde jim dosloužil. V tomto bytě bydlí stále.

Zpívalo se u vás doma?

V dětství hodně s maminkou, ale v dospělosti již méně. Zdeněk sice jako malý hrál na klavír, ale kam bychom my dali klavír? Po dvaceti letech jsme pak získali družstevní panelový byt ve Strašnicích. Museli jsme hned při podání žádosti složit 30 tisíc a až po letech jsme ho dostali, až když měl manžel TBC. Pamatuji si dost přesně, jak jsme se 1. listopadu přistěhovali a 24. listopadu bylo staršímu Zdendovi 19 let. Myslela jsem, že se stěhujeme celá rodina. Po týdnu Zdenda povídá: „Mami, jdu zpátky k dědečkovi a babičce. Tam mám celý pokoj pro sebe – a velký.“ Měli jsme to opravdu dost malé. Zdenda pak v bytě zůstal, když naši zemřeli.

Manžel se živil hudbou?

Ne. Šel do Našeho vojska jako přidavač na stavbu. To bylo takhle nařízené. Na stavbě byl hodně roků, ani nedovedu říct kolik. Jeden čas ale učil hudbu na bohoslovecké fakultě. Pak šel do Národního divadla, pracoval ve skladu.

Na které sborové období vzpomínáte nejraději?

Na období mládeže, to bylo nejvolnější. A farář Jerie byl úžasný člověk. Pak přišel farář Moravec a po něm Otřísal a Dus. To, že ve sboru pracuje syn Pavel, má na svědomí farář Mirek Dus. Stejně jako plán na výstavní síň. Pořád vymýšlel, co nového by se mohlo dělat, co zlepšit.

Zajímavé je, že nejvíce vzpomínáte na léta války. Z dějepisu je mám za-

tisíc korun. Teprve když potom odvezli peníze, mohli jsme zavřít a jít domů. Já jsem ani nemohla být ve staršovstvu.

Jak jste to zvládala doma, když jste s prací skončila až v devět? S kluky se učil váš manžel?

Buď on, nebo moji rodiče. Byli jsme s manželem sice rodina, ale bydleli jsme pořád s rodiči na Varšavské, celých dvacet let. Manžel už byl z vojny dávno doma. Ale na nic jsme neměli nárok. Starší syn Zdenda se v tom bytě narodil. Měli jsme dva pokoje a kuchyň, tam jsme bydleli jako mladá rodina s dětmi a s mými rodiči. Alespoň jsem nemusela mít starosti, když jsem večer měla služby. Věděla jsem, že rodiče kluky uloží. Tatínek Josef Lukš byl malíř pokojů, pro režim byl ale prostě vykořisťovatel. Do konce života dělal v družstvu, protože mu s maminkou vyměřili dohromady 330 korun důchodu. Myslím, že pracoval rád.

din. Všichni se k nám přihlásili na základě dopisu, kterým v roce 2005 oslovila Synodní rada sbory.

Jaké jsou další plány?

Snažíme se trochu zvýšit částku, kterou bychom mohli rozdělit. Přes fundrai-

sera Synodní rady bychom chtěli oslovit sponzory a také se snažíme obracet do vlastní církve. S tím také souvisí dopis, který jste ode mě dostali. Chtěli bychom přidat výnos ze sbírky k tomu, co nám vynesl vklad fondu v roce 2006.

Ptal se mch

Sborová solidarita III.

Volyně

Jednáno ohledně pořízení inventáře a usneseno, pořídití návštěvní tabuli, při čemž br. Haranza slibuje dáti potřebné dřevo. O zhotovení požádán bude br. Křišťan. Dále jednáno o pořízení nábytku. Sestra Pračková slibuje dáti skříňku a br. Koryca půjčí zatím stůl, pokud nebudeme si moci pořídití nový.

Čten dopis městského úřadu ve Volyni číslo 142 ohledně zavedení elektrického osvětlení v modlitebně. Usneseno

prozatím upustiti od žádosti na místní školní výbor ve Volyni vzhledem k tomu, že světla denního přibývá a ze modlitebna sotva bude moci stále používána, ježto jest malá a nedostatečná.

Ohledně Husovy oslavy 6.VII. 1922 v Husinci bychom doporučili pozvání br. faráře Křenka z Kr. Vinohrad. Bratr Tuček navrhuje, aby br. Křenek promluvil zde 5. července 1922 na táboru lidu, který by svolali zdejší pokrokové strany. Schvá-

rické době vyznání víry nepůjde nahradit, resp. nové vyznání by muselo mít formu výkladů starých vyznání víry. A to i při konstatování skutečnosti, že stará vyznání nejsou vhodná pro současnou misi. Pro mne bylo deprimující poznání, že bych vlastně sám potřeboval *Apostolikum* rozebrat a vyložit. Při bohoslužbách, při přípravě k Večeři Páně projevují ve skutečnosti jakýsi globální souhlas s Vyznáním víry, ale cítím se být osvobozen soudit o něm v podrobnostech. Jistě, nějaké knížky o tom mám (Viktor Hájek: Co

vyznáváme –15 kázání; J. M. Lochman: Krédo), ale od konce listopadu jsem našel čas. Měl bych tedy námět pro staršovstvo, aby zjistilo, je-li tato moje potřeba ojedinělá, či nikoli. Víím, že br. f. Zikmund jistě má již plán, co bude probírat do doby, než se s námi rozloučí. Staršovstvo by námět mohlo uplatnit u nové kazatelky, aby jednou měsíčně po dobu roku a půl či dvou let vyznání víry probírala při biblických hodinách.

Aleš Laichter

(redakčně kráceno)

O fondu Jaroslava Tajovského

Několik otázek pro Magdu Jelínkovou

V jedné ze sborových zásilek z roku 2005 byl dopis oznamující zřízení inter-ního fondu Jaroslava Tajovského pro podporu křesťanské výchovy dětí v pěstounské péči. Fond byl zřízen Synodní radou naší církve a spravuje ho čtyřčlenná komise. V době nedávné se na náš sbor obrátila Magda Jelínková, členka komise spravující tento fond, zda bychom nezvázili vypsání sbírky nebo jinou finanční podporu v jeho prospěch. Staršovstvo na základě tohoto dopisu rozhodlo o vypsání archové sbírky. A tak jsem trochu vyzpovídal Magdu Jelínkovou, abychom k té sbírce měli trochu víc informací.

Fond nese jméno pana Jaroslava Tajovského, kdo je to?

Jaroslav je dlouholetým členem vršovického sboru. Byl také naším presbyterem. Dneska už je to elegantní starší pán, který rád pracuje na zahrádce a pěstuje včely.

Jak byl vybrán účel, na který

z fondu plynou peníze?

Fond založil Jaroslav Tajovský, který sám vyrůstal v pěstounské péči. V rodině, kde byl vychováván, dostal možnost vyučení a byl veden k víře. Když se později rozhodoval, jak naložit s částkou, kterou nakonec vložil do fondu, mluvil o tom hodně se Zdeňkem Matějčkem, který byl jeho kamarád. Myslím, že plán na podporu křesťanské výchovy dětí v pěstounské péči vyšel z těchto rozhovorů.

Jak vypadá „provoz“ fondu?

Fond spravuje komise, která se schází jednou či dvakrát za rok podle potřeby. Ono to víckrát není nutné – fond je tvořen jedním milionem korun, který je uložen, a každoroční příspěvky na podporu dětí se rozdělují z ročních výnosů této částky. Letos jsme rozdělovali výnosy roku 2005 a mohli jsme každému z dětí z rodin, které se nám přihlásily, darovat tisíc korun.

Kolik je rodin, kterým pomáháte, a jak se přihlásily?

Teď máme čtrnáct dětí z jedenácti ro-

fixovány jako temné roky. Pro vás to bylo „nejvolnější období“.

Já si to tak nespojuji. Ačkoliv když byl 14. února 1945 nálet na Vinohrady, byla zrovna večer mládež. Když se šlo Korunní ulicí, bylo vše osvětlené, protože hořelo. Tehdy mě vůbec nenapadlo bát se. Dnes bych nevyšla, to se přiznám. Na mládeži jsme se sešli jako obvykle, nahore v sále, mohli jsme rozsvítit, ale museli jsme mít zatemněná okna. Za války se v sále konala mládež i biblická, staršovstvo, zpěv a další.

Kdo tehdy mládež 14. února 1945 vedl? Nebo jste byli sami?

Měli jsme tehdy vikáře. Už nevím, jestli to byl Zdeněk Jokl nebo Mirek Herýán, musel to být jeden z nich. Mívali hlavní program. Ostatní připravovala mládež a po programu jsme si vždy hráli, i ve sdružení. Sestra Pivoňková, maminka faráře Bohdana Pivoňky, byla tehdy u nás na Vinohradech několik let sborovou sestrou. Bydleli tady v přízemí, tehdy již byla vdova.

Jaké máte vzpomínky na svou konfirmaci?

Víte, kolik nás bylo u konfirmace? Ty dlouhé lavice, kde sedává staršovstvo, byly plné – a ještě byly přidáné židle. Tehdy to bylo automatické, že když je někdo evangelík, má být konfirmovaný.

Jak vás k víře vedli vaši rodiče?

Maminka byla evangelička, tatínek katolík, který sice nepřestoupil, ale chodil s námi. Když jsem byla malá, o těch rozdílech jsem nic nevěděla. Maminka mi vyprávěla příběhy a zpívala se mnou. Tatínek býval v práci. Ráda jsem ale chodila do nedělní školy. Učila nás jedna z dcer pana faráře Jerieho. Bývali jsme v té sakristii, kde je teď topení, tam jsme si cho-

dili sednout. Když skončila, každý dostal bonbón. Tak si to pamatuji. Nedělní škola byla od devíti, bohoslužby bývaly potom, v 10 hodin. Pro rodiče to asi byl trochu problém, co s námi, my jsme končili a oni přicházeli. Ještě vám ale povím k té mládeži. Program jsme si dělávali sami, buď jsme si téma vybrali, nebo nám je zadal některý z vikářů. Dnes o mládeži moc nevím. Po mládeži jsme pak společně hráli, „Na mrkanou“ a podobně, i když jsme už byli starší. A můj největší trest byl, že v neděli odpoledne nepůjdu na výlet. Jednou se to stalo a všechna ta mládež přišla k nám domů, zazvonili a orodovali za mě. Maminka pak nakonec svolila, abych šla. Byly to moc hezké doby, takže ani nedovedu říci, která doba byla nejlepší. Neexistovaly hádky. Někdo tuhle mluvil o hádání a já jsem si uvědomila, že si nevzpomínám, že bychom se s manželem hádali. Dohady byly, hlavně kolem dětí, to ještě poznáte. A že by muž uhodil manželku, to si vůbec nedovedu představit. Anebo ve sboru, když jsme hovořili o budoucím faráři nebo faráře, zaslechla jsem v zadní řadě hlasy, že když to nebude po jejich, ze sboru odejdou. To mě opravdu zarazilo. Nevědí vůbec, jaké to bude, ale už by odcházeli. No a ještě k výchově dětí: běda, když rodiče poslechnou spíše děti, které si doma stěžují, aniž by si zjistili, jak to vlastně je. Rodiče jistě mají sklon brát své děti v ochranu. Ale aby hned byli s tím hotovi a říkali, že je učitel blbec... Já přijít domů a stěžovat si na učitelku, to bych ze všeho nejprve dostala výprask já. Já jsem nebyla žádné hodné dítě, byla jsem strašlivě živá. Maminka měla se mnou starost, ale vzala to vždy krátce: když jsem něco udělala, dostala jsem, a bylo. Tohle myslím trošinku chybí.

A co byste na závěr popřála našemu sboru?

Našemu sboru bych přála, aby bratři i sestry přicházeli v hojném počtu, aby sbor milovali. Dojde-li k nějakému nedorozumění, aby si vše v klidu dokázali vysvětlit a odpustit si. A abychom si uvědomili, jak by to bylo, kdyby mezi nás přišel

Téma: Biblické hodiny

Otevřené staršovstvo se letos sešlo první neděli v lednu a hovořilo o biblických hodinách ve sboru. Tato shromáždění jsou v našem sboru, podobně jako v jiných, navštěvována velmi málo. Setkání mělo tedy také podnítit rozhovor, který by ujasnil, co od biblických hodin očekáváme nebo proč nás vlastně neoslouvují natolik, abychom si na ně udělali čas alespoň někdy. Smyslem tohoto povídání myslím nemělo být vyvíjení nemístného tlaku na ty, kdo na biblické hodiny nechodí, spíše snad vyslovení pozvání – zabývat se Biblií stojí za to a nikdy s ní nemůžeme být hotovi.

Po úvodním slovu bratra faráře Martina Zikmunda, který přečetl a krátce okomentoval část 2. kapitoly z knihy Biblická abeceda od Kornelise Miskotteho, zaznělo také slovo od Petra Slámy (otištěné v minulém Hroznu) a potom pronesli svůj příspěvek bratr Aleš Laichter a sestra Zuzana Bruknerová. Zuzana Bruknerová s námi sdílela užitek, který z návštěvy biblických hodin sama pocituje, část příspěvku Aleše Laichtera uveřejňujeme v tomto čísle. Pak už následovala diskuse. Má smysl se Biblií zabývat do takových podrobností a klopotně rozebírat každý veršik, jako se to někdy činí na biblických hodinách? Nebude lepší si počkat,

Pán Ježíš. Abychom se modlili jeden za druhého a měli se rádi. Neměli bychom také zapomínat na obětavost. A aby sbor byl společenstvím postaveným skutečně na bibli.

Ptal se Petr Sláma, přepsala Lucie Slámová

až jednou uvidíme tvář v tvář to, co nyní spatřujeme jakoby v zrcadle? Lze na biblické hodině dát prostor laikům, aby sami zkoušeli přijít na to, jak danému oddílu rozumět? Má potom zaznít autoritativní slovo faráře, který vše uvede na pravou víru a sdělí ten jediný správný výklad? Diskuse se od tématu biblických hodin nakonec přesunula spíše k Bibli samé – jak rozumíme její autoritě, její mnohohlasosti, jak se vyrovnáváme s různými výklady, zda bychom chtěli, aby naše církev měla trochu jednotnější postoj ve výkladu Písma a jeho aplikaci do každodenních situací, nebo zda nám právě ta určitá „demokracie“ připadá jako to pravé.

Nelze asi diskusi shrnout do několika jasných závěrů – mně osobně z toho snad vyplynuly dva důrazy – Písmo nás vede určitým směrem, je to proud, kterým plujeme (jak to vyjádřil bratr profesor Filipi), a jsou-li výklady v souladu s tímto proudem, s tímto směřováním, nevádí, když je jich více.

A ten druhý důraz – různými způsoby, ať už domácím čtením či společným rozebíráním na biblických hodinách, zkoumejme Písmo, chodme *ad fontes*, k pramenům toho proudu, k pramenům naší víry.

Jana Šarounová

Víra v Boha není jednoduchá záležitost

V čem vidím význam konání biblických hodin? Proč se ještě jinak, jaksi navíc v týdnu, scházet nad Biblií, když v neděli při bohoslužbách vyslechneme trojí čtení z Písma svatého a kázání? Bohoslužby i biblické hodiny jsou si jistě v něčem velmi podobné. Zpíváme písně z evangelického zpěvníku, své místo má modlitba, někdy celá modlitební chvíle. V ústřední části biblických hodin, věnované četbě Písma sv. a jeho výkladu, často nacházíme příležitost k přímému zapojení účastníků schůzky. Pro mne – teologického laika – jde o příležitost k otázkám. Víra v Boha není jednoduchá záležitost. Za sebe se musím přiznat, že mne pronásledují mnohé otázky a že často pochybuji. Katolíci, alespoň mi to tak připadá, to mají jednodušší, že pro ně podstatou křesťanství je instituce a neomylná autorita církve. Protestanté neodpoví jednoduše. Jednou takovou odpovědí je věta, že křesťanské učení nemá vedle Písma sv. žádné druhé kritérium, nýbrž je na ně cele a výhradně odkázáno. Jinou z dalších možných protestantských odpovědí nám připomíná jméno evangelického střediska v Jánských Lázních *Sola fide*, totiž od Luthera pocházející dogma o ospravedlnění pouhou vírou. V tomto příspěvku mi ale jde o studium Bible. Proto si kladu otázku – je slovo dogma biblické? Když jsem hledal v jednodílné konkordanci L. B. Kašpara z r. 1933 a ve velké trojdílné z let 1954–67, heslo „dogma“ jsem nenašel. Pikantní mi pak bylo objevit, že toto slovo je v původním řeckém textu v Lk 2,1, který jsem se učil zpaměti v NS k vánočním slavnostem v době, kdy mi nebylo 10 let (prvních 20 veršů). To slovíčko „poru-

čení“ podle kralických (Jana Blahoslava) je řecké *δογμα*, které lze podle Reckočeského slovníku k NZ prof. J. B. Součka (1973) moderně překládat „**rozhodnutí**, nařízení, **výnos**, ustanovení“. Jiná věc je nutnost si uvědomit, že každý překlad je hned též interpretací originálního textu. Plně důvěřovat přeloženému je ošidné. Slovní rozbor, kritika, je proto trvalým úkolem teologů. Ještě jedno překvapení jsem se letos dověděl na ETF, totiž že NZ vlastně nebyl nikdy nikým kanonizován a že se prostě musíme smířit se stavem, jak jsme jej zdědili. V závěru bych chtěl všechny vyzvat k účasti na biblických hodinách. Jistě, schází se nás více než dva neb tři, ale dosažení „minjan(u)“ (tedy 10 mužů, nutných v tradičním židovském pojetí k tomu, aby mohla začít bohoslužba) není obvyklé. Bible není pouhá kniha, ale hned celá knihovna. Ani naši bratři teologové vyučující na ETF neřeknou, že již její studium skončili. Nepochybují, že i vy byste měli přínos z účasti.

Již jsem zmínil slovo „dogma“, nyní ho zmíním ve významu, jak se mu dnes obvykle rozumí. Tj. poučka, tvrzení, teze nepřipouštějící pochybnosti, námitky nebo kritiku. S ním souvisí celá nauka – dogmatika. Přemýšlím, jestli probírání dogmatiky ve sborovém životě též patří do biblických hodin. Základním jejím obsahem je *Vyznání víry*, pro nás evangelíky především jde o *Apostoli-kum*. V den poslední confirmace na Vinohradech mne br. f. Jaromír Strádal pozval, abych odpoledne přišel za nimi do žižkovského 2. sboru, kde bude přednášet br. Petr Pokorný na téma: *Co vyznáváme? Je možné moderní vyznání víry?* Závěry bratra profesora byly, že v histo-